

วารสารอิเล็กทรอนิกส์
ทางการศึกษา

OJED, Vol.10, No.2, 2015, pp.350-361

OJED

An Online Journal
of Education

<http://www.edu.chula.ac.th/ojed>

**การพัฒนาหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดสำหรับการป้องกันตนเองจากการจมน้ำของนักเรียนระดับ
ประถมศึกษาตอนต้น**

**DEVELOPMENT OF THE SURVIVAL SWIMMING CURRICULUM FOR SELF DROWNING
PREVENTION OF ELEMENTARY SCHOOL STUDENTS**

นายก้องสยาม ลับไพรี *

Kongsiam Lubpairee

ดร.ธานินทร์ บุญญาลงกรณ์ **

Tanin Boonyalongkorn, Ph.D.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เพื่อพัฒนาหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดสำหรับการป้องกันตนเองจากการจมน้ำของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนไทยนิยมสงเคราะห์ จำนวน 10 คน ได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาตามหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอด เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนการสอนรู้วิชาพลศึกษาตามหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอด จำนวน 15 แผน แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำ แบบสังเกตคุณลักษณะประจำตัว และแบบประเมินผล การเรียนหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอด วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าทีที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า การป้องกันตนเองจากการจมน้ำของกลุ่มตัวอย่างหลังได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาตามหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดมีค่าคะแนนการป้องกันตนเองจากการจมน้ำสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นด้านความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำ

* นิสิตมหาบัณฑิตสาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: kokong43@hotmail.com

**อาจารย์ประจำสาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail Address: tannin_boonyalongkorn@yahoo.com

ISSN1905-4491

Abstract

The purpose of this study was to improve the survival swimming curriculum for self drowning prevention of elementary school students. The sample group consisted of 10 students from Thainiyomsongkroa School. The students in the sample group were assigned to study under the survival swimming curriculum for eight week, two days per week, one hour per day. The research instruments were composed of 15 lesson plans of the survival swimming curriculum, the test of Water Safety Knowledge, the personality observation test, and the learning evaluation form of the survival swimming curriculum. Then data were analyzed by using mean, standard deviations, and a t-test of .05 significance.

The research finding was the scores of self-defense from drowning in the after experimental group was higher than the before experimental group of a difference of .05 significance; excepted the knowledge of life saving in the water.

คำสำคัญ: หลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอด / การป้องกันตนเองจากการจมน้ำ / นักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น

KEYWORDS: SURVIVAL SWIMMING CURRICULUM / SELF DROWNING PREVENTION / ELEMENTARY SCHOOL STUDENTS

บทนำ

การตกน้ำ จมน้ำเป็นสาเหตุหนึ่งของการบาดเจ็บและเสียชีวิตในเด็กได้ โดยอาจเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ เช่น เด็กไม่มีความรู้ในเรื่องความปลอดภัยทางน้ำ เด็กไม่มีทักษะในการเอาชีวิตรอดในน้ำ เด็กไม่มีทักษะในการช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำ ฯลฯ โดยมีปัจจัยที่สำคัญ คือ ปัจจัยด้านบุคคล ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมเชิงกายภาพ และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมเชิงสังคม

การลดจำนวนผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตจากการตกน้ำ จมน้ำสามารถทำได้ ถ้าหากมีมาตรการป้องกันที่ถูกต้อง เช่น มาตรการด้านการให้ความรู้ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านนโยบาย ด้านกฎหมาย ด้านกฎระเบียบ และด้านข้อบังคับ มาตรการด้านการเยียวยาความเสียหาย ก็จะสามารถช่วยให้มีผู้บาดเจ็บหรือเสียชีวิตจากการตกน้ำ และจมน้ำลดลง

จากรายงานสถานการณ์ภาระโรคของทั่วโลก (Global Burden of Diseases) ขององค์การอนามัยโลกพบว่า การตกน้ำ และจมน้ำ เป็นสาเหตุของการเสียชีวิตใน 10 อันดับแรกของกลุ่มเด็ก และในกลุ่มเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี เสียชีวิตจากการตกน้ำ และจมน้ำปีละ 135,585 คน เฉลี่ยวันละ 372 คน โดยในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีจำนวนผู้เสียชีวิตจากการตกน้ำ และจมน้ำปีละ 32,744 คน เฉลี่ยวันละ 90 คน (World Health Organization, 2014)

สำหรับประเทศไทยการตกน้ำ จมน้ำเป็นสาเหตุการเสียชีวิตอันดับหนึ่งของเด็กไทยที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี เฉลี่ยปีละ 1,298 คน (ค่าเฉลี่ยปี 2546-2556) หรือวันละเกือบ 4 คน เมื่อเทียบกับการเสียชีวิตจากสาเหตุอื่นๆ ในทุกสาเหตุทั้งโรคติดเชื้อและไม่ติดเชื้อ โดยมีจำนวนผู้เสียชีวิตมากกว่าอุบัติเหตุจราจรประมาณ 2 เท่าตัว และมากกว่าไข้จากไวรัสที่นำโดยแมลงและไข้เลือดออกถึง 24 เท่าตัว และพบว่าร้อยละ 41 ของเด็กที่จมน้ำจะเสียชีวิต โดยเพศชายมีอัตราการเสียชีวิตจากการตกน้ำ จมน้ำสูงกว่าเพศหญิงประมาณ 2 เท่าตัว ซึ่งในช่วงปีการศึกษาฤดูร้อน (มี.ค.-พ.ค.) มีเด็กตกน้ำ จมน้ำสูงถึง 453 คน เดือนเมษายนมีจำนวนการเสียชีวิตจากการตกน้ำ จมน้ำมากที่สุดเท่ากับ 168 คน (ค่าเฉลี่ยปี 2546-2555) เฉลี่ยวันละเกือบ 6 คน

รองลงมาคือเดือนมีนาคม 143 คน และเดือนพฤษภาคม 141 คน ส่วนในช่วงปิดภาคการศึกษาเดือนตุลาคม เดือนเดียวมีเด็กจมน้ำ 1,249 คน (พ.ศ.2546-2556) โดยวันหยุดสุดสัปดาห์ (วันเสาร์และวันอาทิตย์) และช่วงเวลา 12.00-17.59 น. เป็นช่วงที่มีการเกิดเหตุสูงสุด และภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีอัตราการเสียชีวิตสูงที่สุด รองลงมาคือ ภาคกลาง ภาคใต้ และภาคเหนือตามลำดับ จากแหล่งน้ำที่มีเด็กเสียชีวิตจากการตกน้ำ จมน้ำสูงที่สุด คือ แหล่งน้ำธรรมชาติ ร้อยละ 49.9 รองลงมา คือ สระว่ายน้ำ ร้อยละ 5.4 และอ่างอาบน้ำ ร้อยละ 2.5 (สำนักโรคไม่ติดต่อ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2552)

ในช่วงปี พ.ศ. 2547-2551 เด็กอายุต่ำกว่า 5 ปีและ 5-9 ปี มีอัตราการเสียชีวิตสูงที่ใกล้เคียงกัน และตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 เป็นต้นมาในกลุ่มเด็กอายุ 5-9 ปี มีแนวโน้มสูงกว่ากลุ่มเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี และมักจะพบว่าเด็กจะจมน้ำเสียชีวิตพร้อมกันครั้งละหลายๆคน เนื่องจากเด็กไม่รู้วิธีการเอาตัวรอดในน้ำและวิธีการช่วยเหลือที่ถูกต้องจึงมักกระโดดลงไปช่วยคนที่ตกน้ำ (สำนักโรคไม่ติดต่อ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2552) และจากการศึกษาของศูนย์วิจัยเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัยและป้องกันการบาดเจ็บในเด็กโรงพยาบาลรามาธิบดี พบว่า การเสียชีวิตในกลุ่มเด็กอายุ 6-10 ปี เกิดจากการออกไปเล่นกับเพื่อนนอกบ้านและการเล่นน้ำกับเพื่อนทั้งที่ว่ายน้ำไม่เป็นหรือการเล่นน้ำแบบผาดโผน เช่น กระโดดจากที่สูงหรือเล่นกับเพื่อนในน้ำแบบรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงเป็นเหตุให้เกิดการเสียชีวิต (ASTVผู้จัดการรายวัน, 2553)

หลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดเป็นหลักสูตรสำหรับเด็กอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไปหรือบุคคลที่ไม่เคยเรียนหลักสูตรนี้มาก่อน โดยใช้หลักสูตรที่มีอยู่ของสมาคมเพื่อช่วยชีวิตทางน้ำเป็นพื้นฐาน โดยมีจุดมุ่งหมายของหลักสูตรคือ เมื่อเรียนจบหลักสูตรผู้เรียนจะมีทักษะในการเอาชีวิตรอดในน้ำ มีความรู้เรื่องความปลอดภัยทางน้ำ มีทักษะในการช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำ และมีความสามัคคีและมีน้ำใจนักกีฬา หลักสูตรใช้ระยะเวลาในการเรียนทั้งหมด 15 ครั้ง ครั้งละ 50-60 นาที โดยแบ่งเป็นการเรียน 14 ครั้ง และครั้งที่ 15 เป็นการวัดผล การเรียนการสอน การเรียนประกอบไปด้วยครูผู้สอน 1 คนต่อนักเรียน 9-10 คน (หลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดและคู่มือการสอน, 2552)

หลักสูตรการเรียนการสอนว่ายน้ำในประเทศไทย ส่วนใหญ่จะเน้นการสอนว่ายน้ำท่าสวายหรือการว่ายน้ำให้ได้ระยะทางไกลๆ เช่น หลักสูตรการว่ายน้ำของศูนย์กีฬาประชาชนิเวศน์ เป็นหลักสูตรที่สอนเด็กตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป โดยในเนื้อหาจะมีเพียงการสอนเรื่องความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยในการใช้สระว่ายน้ำ การว่ายน้ำด้วยท่าพื้นฐาน 4 ท่า และการลอยตัวด้วยท่าลูกหมาตกน้ำเท่านั้น ไม่มีในเรื่องทักษะการเอาชีวิตรอดและการช่วยเหลือ (หลักสูตรการว่ายน้ำ ศูนย์กีฬาประชาชนิเวศน์, 2551) ,หลักสูตรมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีการเรียนการสอนแบ่งออกเป็นระดับต่างๆ 6 ระดับตั้งแต่ระดับสีขาว เหลือง เขียว ฟ้า แดง และม่วง เนื้อหาที่สอนประกอบด้วยการว่ายน้ำด้วยท่าพื้นฐาน 4 ท่า การลอยตัวด้วยท่าลูกหมาตกน้ำ และความรู้เรื่องการช่วยชีวิตคนตกน้ำ ทั้งนี้ไม่มีการสอนเกี่ยวกับทักษะการเอาชีวิตรอด (หลักสูตรการเรียนการสอนว่ายน้ำ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, 2551) และหลักสูตรประกาศนียบัตรอบรมครูสอนว่ายน้ำระดับพื้นฐานของสมาคมผู้ฝึกสอนว่ายน้ำแห่งประเทศไทย เป็นหลักสูตรที่สอนให้เด็กมีทักษะในเรื่องของความปลอดภัยในการเรียนว่ายน้ำ (แต่ไม่รวมถึงความปลอดภัยทางน้ำ การป้องกันอุบัติเหตุ และการทำกิจกรรมทางน้ำ) การเอาชีวิตรอด (เฉพาะท่าลูกหมาตกน้ำ) การว่ายน้ำด้วยท่าพื้นฐาน 4 ท่า การช่วยคนตกน้ำด้วยอุปกรณ์ และการปฐมพยาบาลเบื้องต้น อย่างไรก็ตามทักษะการเอาชีวิตรอดที่สอนมีเพียงท่าลูกหมาตกน้ำเท่านั้น ไม่มีการสอนลอยตัวแบบนอนหงาย คว่า อย่างเช่นในต่างประเทศ (หลักสูตรประกาศนียบัตรอบรมครูสอนว่ายน้ำ ระดับพื้นฐาน สมาคมผู้ฝึกสอนว่ายน้ำแห่งประเทศไทย, 2551)

จากการประเมินผลการว่ายน้ำเป็นของเด็กไทยปี พ.ศ. 2556 ของกรมควบคุมโรค โดยสำนักโรคไม่ติดต่อร่วมกับสถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า เด็กไทยอายุ 5-14 ปี ประมาณ 8 ล้านคน ว่ายน้ำเป็นเพียงร้อยละ 23.7 หรือประมาณ 2 ล้านคน แต่สามารถว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดได้เพียงร้อยละ 4.4 หรือ 367,704 คน และพบว่าเด็กที่เรียนหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดจะมีความรู้เรื่องความปลอดภัยทางน้ำ มากกว่าคนที่ไม่ได้เรียนถึง 7.4 เท่า มีทักษะการเอาชีวิตรอดในน้ำมากกว่าเด็กที่ไม่ได้เรียนถึง 20.7 เท่า มีทักษะการช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำมากกว่าเด็กที่ไม่ได้เรียนถึง 2.7 เท่า และการแก้ปัญหาและการเอาชีวิตรอดในสถานการณ์ฉุกเฉินมากกว่าเด็กที่ไม่ได้เรียนถึง 2.8 เท่า (กลุ่มประชาสัมพันธ์ข่าว สำนักงานเลขาธิการกรม ควบคุมโรค, 2556)

การป้องกันตนเองจากการจมน้ำ คือ การกระทำหรืออาการที่แสดงออกที่สามารถคุ้มครองหรือรักษาตนเองให้พ้นจากการจมน้ำ โดยสามารถวัดและประเมินผลได้จาก 3 ด้าน คือ 1. ด้านความรู้ เช่น มีความรู้เรื่องความปลอดภัยทางน้ำ 2. ด้านเจตคติ เช่น มีความสามัคคีและมีน้ำใจนักกีฬา 3. ด้านการปฏิบัติ เช่น มีทักษะในการเอาชีวิตรอดในน้ำ และมีทักษะในการช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำ เป็นต้น

เด็กประถมศึกษาตอนต้นจะมีธรรมชาติและพัฒนาการต่างๆที่สำคัญ 4 ด้าน คือ 1. พัฒนาการด้านร่างกาย จะขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมต่อไปนี้ 1.1 สภาพโภชนาการ 1.2 การเล่นกลางแจ้ง 1.3 การฝึกทักษะในการใช้วียะเคลื่อนไหว 1.4 การไม่มีวียะบกพร่อง 2. พัฒนาการด้านอารมณ์ เป็นผลจากองค์ประกอบต่อไปนี้ 2.1 การสนองความต้องการที่จำเป็นของเด็ก 2.2 การเพิ่มทักษะในการใช้วียะเคลื่อนไหว 2.3 การให้เรียนรู้กว้างขวางขึ้นและมีความคิดความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเองชัดเจนขึ้น 3. พัฒนาการด้านสังคม สิ่งที่จะช่วยให้เด็กปรับตัวทางด้านสังคมได้ดี คือ 3.1 ประสบการณ์ทางบ้าน 3.2 สนามเด็กเล่น 3.3 บทบาทครู และ 4. พัฒนาการด้านสติปัญญา องค์ประกอบที่ส่งเสริมการเพิ่มพูนความงอกงามทางด้านสติปัญญามีดังนี้ 4.1 แรงจูงใจ 4.2 สิ่งเร้า 4.3 การได้ลงมือปฏิบัติ (อนงค์ลักษณ์ เจริญมาก, 2551)

จากเหตุผล ความสำคัญและงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาการพัฒนาหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดสำหรับการป้องกันตนเองจากการจมน้ำของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้นและนำข้อมูลมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาให้เกิดการป้องกันตนเองจากการจมน้ำและเห็นถึงความสำคัญของความปลอดภัยก่อนการเล่นน้ำหรือว่ายน้ำ เพราะการตกน้ำ จมน้ำเป็นเหตุการณ์ที่ทุกคนไม่อยากจะเกิดขึ้น เพื่อลดจำนวนผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต ซึ่งทุกคนสามารถป้องกันได้ หากมีความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติที่ถูกต้อง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดสำหรับการป้องกันตนเองจากการจมน้ำของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น
2. เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการป้องกันตนเองจากการจมน้ำ ก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดสำหรับการป้องกันตนเองจากการจมน้ำของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้นเป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - experimental research) มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การเตรียมการทดลอง

1. การศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1 ศึกษาเอกสาร วารสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอด

1.2 ศึกษาเอกสาร วารสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันตนเองจากการจมน้ำ และพัฒนาการของเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น

2. การกำหนดประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 3 ภาคการศึกษาปลาย (อายุ 9-10 ปี) จากโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 คน

2.1 การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) โดยมีเกณฑ์ดังนี้

2.1.1 เป็นนักเรียน อายุ 9-10 ปี เพราะหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดเหมาะสมสำหรับเด็กอายุ 6 ปีขึ้นไป

2.1.2 ว่ายน้ำไม่เป็น เพราะหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดเป็นหลักสูตรขั้นพื้นฐานที่ควรเรียนก่อนการเรียนว่ายน้ำในหลักสูตรทั่วไป

2.1.3 ไม่เคยจมน้ำ เพราะเด็กที่เคยจมน้ำจะมีเจตคติทางลบต่อน้ำ ทำให้อาจเกิดตัวแปรแทรกซ้อนในการทำวิจัยได้

3. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง คือ หลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดเพื่อพัฒนาการป้องกันตนเองจากการจมน้ำ

3.1.1 ศึกษาหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอด เพื่อนำมาพัฒนาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

3.1.2 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับการป้องกันตนเองจากการจมน้ำ

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบวัดการป้องกันตนเองจากการจมน้ำ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างจากเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบวัดด้านความรู้ ด้านเจตคติ และด้านการปฏิบัติ

3.2.2 สร้างแบบวัดการป้องกันตนเองจากการจมน้ำ

3.2.3 กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนความคิดเห็นในแต่ละข้อความในแบบวัดการป้องกันตนเองจากการจมน้ำ

3.2.4 นำแบบวัดการป้องกันตนเองจากการจมน้ำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ลักษณะการใช้คำถามที่ต้องการวัด และความถูกต้องด้านภาษาพร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.2.5 นำแบบวัดการป้องกันตนเองจากการจมน้ำที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องเป็นกรรมการระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา ตรวจพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ลักษณะการใช้คำถาม พฤติกรรมที่ต้องการวัด และความถูกต้องด้านภาษา นำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม (Index of Congruence , IOC) พิจารณาหัวข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

3.2.6 นำข้อเสนอแนะที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิ มาปรับปรุงแก้ไขและตัดข้อที่ไม่เหมาะสมออก ทำการคัดเลือกข้อทดสอบจนได้ข้อทดสอบที่จะนำไปทดลองใช้

ขั้นที่ 2 การดำเนินการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. กำหนดแบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - experimental research) กลุ่มเดียวมีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (The single group, Pre-test, Post-test design)

แบบแผนการทดลอง O1 X O2

O1 = ค่าเฉลี่ยการป้องกันตนเองจากการจมน้ำก่อนการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

X = การจัดหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอด

O2 = ค่าเฉลี่ยการป้องกันตนเองจากการจมน้ำหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

2. ติดต่อประสานงานก่อนการทดลอง

2.1 ติดต่อขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

2.2 ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย ขั้นตอนการวิจัย การวัดและประเมินผลแก่ครูผู้สอน และร่วมกันกำหนดตารางเวลา การจัดหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอด

3. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 การดำเนินการก่อนทดลอง

3.1.1 ผู้วิจัยวัดการป้องกันตนเองจากการจมน้ำของนักเรียนกลุ่มทดลองด้วยแบบวัดการป้องกันตนเองจากการจมน้ำในสัปดาห์แรกก่อนทำการทดลอง

3.2 การดำเนินการทดลองจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอด

3.2.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอด จัดการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 2 คาบ เรียนคาบเรียนละ 60 นาที รวม 8 สัปดาห์

3.3 การดำเนินงานหลังทดลอง

การทดสอบวัดการป้องกันตนเองจากการจมน้ำหลังการทดลอง (Post-Test) โดยใช้แบบวัดการป้องกันตนเองจากการจมน้ำฉบับเดียวกับที่ใช้วัดก่อนเรียน

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้คอมพิวเตอร์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และเปรียบเทียบคะแนนการป้องกันตนเองจากการจมน้ำ โดยการทดสอบค่าที (t-test)

2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการป้องกันตนเองจากการจมน้ำก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองโดยการทดสอบค่าที (t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ผลการวิจัย

1) ค่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนการป้องกันตนเองจากการจมน้ำ ด้านการเอาชีวิตรอด และพื้นฐานการว่ายน้ำ ด้านความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำ ด้านการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำ ด้านความสามัคคี และด้านน้ำใจนักกีฬา ดังนี้

1.1 ด้านการเอาชีวิตรอด และพื้นฐานการว่ายน้ำ

กลุ่มตัวอย่าง	n	($\bar{x}$)	(SD.)	t-test	Sig.
กลุ่มตัวอย่าง	ก่อนทดลอง	16.80	14.45	-6.70	.00
	หลังทดลอง	58.80	22.42		

1.2 ด้านความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำ

กลุ่มตัวอย่าง	n	($\bar{x}$)	(SD.)	t-test	Sig.
กลุ่มตัวอย่าง	ก่อนทดลอง	18.00	2.58	0.00	1.00
	หลังทดลอง	18.00	3.49		

1.3 ด้านการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำ

กลุ่มตัวอย่าง	n	($\bar{x}$)	(SD.)	t-test	Sig.
กลุ่มตัวอย่าง	ก่อนทดลอง	1.00	3.16	-6.50	.00
	หลังทดลอง	7.50	0.00		

1.4 ด้านความสามัคคี

กลุ่มตัวอย่าง	n	($\bar{x}$)	(SD.)	t-test	Sig.
กลุ่มตัวอย่าง	ก่อนทดลอง	43.30	6.58	-6.62	.00
	หลังทดลอง	57.50	5.03		

1.5 ด้านน้ำใจนักกีฬา

กลุ่มตัวอย่าง	n	($\bar{x}$)	(SD.)	t-test	Sig.
ก่อนทดลอง		42.70	4.71		
กลุ่มตัวอย่าง	10			-6.10	.00
หลังทดลอง		52.90	3.31		

จากตารางด้านบนพบว่าการป้องกันตนเองจากการจมน้ำของกลุ่มตัวอย่างหลังได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาตามหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดมีค่าคะแนนการป้องกันตนเองจากการจมน้ำสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นด้านความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำ แสดงว่าการจัดกิจกรรมพลศึกษาตามหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดทำให้การป้องกันตนเองจากการจมน้ำสูงขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ยกเว้นด้านความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำ

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดสำหรับการป้องกันตนเองจากการจมน้ำของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้นมีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ประเด็นที่ 1 จากสมมติฐานการวิจัยที่ว่า หลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดจะส่งผลต่อการป้องกันตนเองจากการจมน้ำของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้นเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แบ่งเป็น 3 ด้านดังนี้ 1. ด้านความรู้ 2. ด้านเจตคติ 3. ด้านการปฏิบัติ โดยการพัฒนหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดให้สอดคล้องกับการป้องกันตนเองจากการจมน้ำของเด็กอายุ 9-10 ปี ประกอบไปด้วย 5 องค์ประกอบที่สำคัญซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำ

1.1 รู้จักแหล่งน้ำเสี่ยง 1.2 สามารถลงหรือขึ้นจากสระน้ำได้อย่างปลอดภัย 1.3 รู้จักความปลอดภัยในการเดินทางทางน้ำ 1.4 กฎแห่งความปลอดภัยทั่วไป

2. ความสามัคคี

2.1 มีความพร้อมก่อนการเรียน 2.2 สามารถปฏิบัติงานให้บรรลุผล 2.3 ไม่มีการทะเลาะวิวาท 2.4 ไม่แสดงการเอารัดเอาเปรียบ 2.5 ยอมรับความมีเหตุผล 2.6 ยอมรับความแตกต่างทางความคิด 2.7 รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น 2.8 เป็นผู้นำที่ดี 2.9 เป็นผู้ตามที่ดี 2.10 แก้ไขปัญหาและขัดความขัดแย้งได้ 2.11 สามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ 2.12 แนะนำเพื่อนด้วยความหวังดี 2.13 รักษาระเบียบวินัยของส่วนรวม

3. น้ำใจนักกีฬา

3.1 แสดงความสามารถอย่างเต็มที่ 3.2 ปฏิบัติตามกฎและระเบียบ 3.3 มีความสุภาพเรียบร้อย 3.4 ไม่เอาเปรียบหรือคดโกง 3.5 เชื่อฟังครูและยอมรับอย่างจริงใจ 3.6 แสดงความเป็นมิตร 3.7 มีการขอโทษและอภัยแก่กัน 3.8 ไม่แสดงอาการดูถูกเหยียดหยามผู้แพ้ 3.9 ไม่กลั่นแกล้งเพื่อน 3.10 มีความอดทน 3.11 มีวินัยและความรับผิดชอบ

ซึ่งสอดคล้องกับ อภิวัฒน์ จั่วลำหิน (2554) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้ กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์กเพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาของ นักเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีน้ำใจนักกีฬารายด้านทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านรู้ รู้ชนะ รู้ภัย ดำรงความยุติธรรม ด้านความสามัคคี ด้านความรับผิดชอบ และด้านความมี ระเบียบวินัย หลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

4. การเอาชีวิตรอดและพื้นฐานการว่ายน้ำ

4.1 ดำน้ำ กลั้นหายใจลึกลงไปในน้ำ การหายใจ ดำน้ำเป่าลมเข้า-ออกทางปาก 20 ครั้ง 4.2 เตะเท้าคว่ำแล้วพลิกเป็นท่าเตะเท้าหงายหงายแล้วพลิกเป็นท่าเตะเท้าคว่ำสลับกัน 25 เมตร 4.3 ยืน ทรงตัวจากท่าเตะเท้าคว่ำและยืนทรงตัวจากท่าเตะเท้าหงาย 4.4 เตะเท้าคว่ำ ดึงแขนฟรีสไตล์ 5 เมตร 4.5 กระโดดพุ่งหลาวลงน้ำจากท่ายืน 4.6 ยืนที่ขอบสระน้ำลึก กระโดดเอาเท้าลงก่อน ลอยตัว 1 นาที แล้วว่ายน้ำไปเก็บอุปกรณ์ลอยน้ำระยะทาง 3 เมตร 4.7 ลอยตัวคว่ำ เหยหน้าหายใจ 5 ครั้ง 4.8 ลอยตัวแบบนอนหงาย 3 นาที 4.9 ลอยตัวแบบลูกหมาตกน้ำ 1 นาที 4.10 เกาะขุดน้ำตื้น ลอยตัว 3 นาที

5. การให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำ

5.1 เรียกผู้ใหญ่ให้ช่วยคนตกน้ำ 5.2 ช่วยคนตกน้ำด้วยการโยนอุปกรณ์ลอยน้ำระยะทาง 3-5 เมตร เช่น ขวดน้ำดื่มพลาสติก ถังแกลลอน 5.3 ช่วยคนตกน้ำด้วยวิธีโยนอุปกรณ์ลอยน้ำที่มีเชือกผูก เช่น ห่วงชูชีพ ถังแกลลอน 5.4 ช่วยคนตกน้ำด้วยการยื่นอุปกรณ์ลอยน้ำระยะทาง 2-4 เมตร เช่น โฟม ท่อ PVC

ซึ่งสอดคล้องกับที่ อนงค์ลักษณ์ เจริญมาก (2551) กล่าวว่า ผู้เรียนในช่วงชั้นที่ 1 จะมีอายุประมาณ 6-9 ปี เป็นช่วงที่มีความสำคัญต่อการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของเด็กเพราะเป็นระยะที่เด็กจะต้องเข้าโรงเรียน โดย ก่อนหน้านั้นเด็กอาจจะเคยเข้าเรียนอนุบาลหรือสถานรับเลี้ยงเด็กมาก่อนจึงจะเข้าเรียนต่อในชั้น ประถมศึกษาซึ่งสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ ในโรงเรียนประถมศึกษาจะมีความแตกต่างไปจากโรงเรียนอนุบาล ดังนั้น การเรียนรู้สิ่งแวดล้อมใหม่ๆ และการปรับตัวจึงมีมากเป็นพิเศษ เด็กในวัยนี้จะมีพัฒนาการในด้านต่างๆ ที่สำคัญ 4 ด้านคือ พัฒนาการทางด้านร่างกาย (Physical Development) พัฒนาการทางด้านอารมณ์ (Emotional Development) พัฒนาการทางด้านสังคม (Social Development) และพัฒนาการทางด้าน สติปัญญา (Intellectual Development)

1. พัฒนาการทางด้านร่างกาย (Physical Development)

เมื่อเด็กมีอายุย่างเข้าปีที่ 6 อัตราการเจริญเติบโตจะช้าลงเล็กน้อย แต่ก็ยังเป็นไปอย่างสม่ำเสมอ ในระยะนี้ ร่างกายของเด็กจะขยายออกทางส่วนสูงมากกว่าทางส่วนกว้าง ลำตัวแบน แขนขายาว รูปร่างเปลี่ยนเข้า ลักษณะของผู้ใหญ่ขึ้นอวัยวะย่อยและระบบหมุนเวียนของเลือดเจริญเกือบเต็มที่ แต่หัวใจยังเจริญเติบโตช้ากว่า อวัยวะเหล่านั้น มีพื้นที่ขึ้นแทนที่ไขมัน ตาและมือยังเคลื่อนไหวอย่างประสานกันไม่สะดวกเพราะ พัฒนาการของกล้ามเนื้อไม่เท่ากัน เด็กวัยนี้มีพลังงานมากจึงไม่อยู่นิ่ง ชอบทำกิจกรรมและทำอย่างรวดเร็วไม่ ใครใช้ความระมัดระวังมากนักทำให้ประสบอุบัติเหตุบ่อยๆ พัฒนาการทางร่างกายของผู้เรียนช่วงชั้นนี้จะขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม

2. พัฒนาการทางด้านอารมณ์ (Emotional Development)

เมื่อยังไม่เข้าเรียนเด็กต้องการความรัก ความอบอุ่น มั่นคงปลอดภัย ความเอาใจใส่จากพ่อแม่หรือผู้ที่อยู่ใกล้ชิด ตนมากเพียงใด เมื่อเข้าเรียนก็คงจะมีความต้องการดังกล่าวมากเพียงนั้น ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็กในวัยนี้ก็คือ ครู และเพื่อนๆ เด็กจะเห็นความสำคัญของครูมากกว่าเพื่อน เด็กวัย 6 ปี ได้ชื่อว่าเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อเพราะเมื่อเข้าโรงเรียนเด็กจะต้องเรียนรู้การปรับตัวจากประสบการณ์เก่าเข้ากับประสบการณ์ใหม่ เช่น ครู บทเรียน ระเบียบวินัย เป็นต้น สิ่งแวดล้อมใหม่ๆ จะทำให้เด็กมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์

3. พัฒนาการทางด้านสังคม (Social Development)

เมื่อเด็กเริ่มเข้าโรงเรียนบางคนอาจจะมีปัญหาในการคบเพื่อนอยู่บ้าง ทั้งนี้แล้วแต่การอบรมสั่งสอนที่ได้รับมาจากที่บ้าน ถ้าที่บ้านเคยให้โอกาสเล่นกับเด็กอื่นๆ เด็กก็จะไม่หวาดกลัว ไม่อายเพื่อนหน้าใหม่ การปล่อยให้เด็กเล่นกับเพื่อนสมมติอยู่เสมอก็จะทำให้เด็กปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ยากเมื่อเข้าโรงเรียนแล้วเพราะเด็กสมมตินั้นไม่มีชีวิตจิตใจ ไม่มีปฏิริยาตอบโต้ที่จะให้เด็กรู้ว่าตนเองควรจะทำอย่างไรเมื่ออยู่ร่วมกับผู้อื่น การเล่นในวัยนี้ส่วนมากมักจะเอาแต่ใจตนเองและต้องการชนะเพียงผู้เดียว เมื่อโตขึ้นจึงค่อยๆ รู้จักยอมรับฟังและทำตามความคิดเห็นของผู้อื่นด้วย เด็กชายชอบกิจกรรมที่มีโอกาสได้เคลื่อนไหวร่างกาย ส่วนเด็กหญิงชอบกิจกรรมที่ไม่ต้องการใช้กำลัง

4. พัฒนาการทางด้านสติปัญญา (Intellectual Development)

พัฒนาการทางด้านสติปัญญา หมายถึง การที่มีความสามารถทำกิจกรรมทางสมองให้บรรลุผลตามที่ตนต้องการหรือตามเป้าหมายที่วางไว้ได้ คนที่มีเชาวน์ปัญญาสูง คือ คนที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ๆ ได้ และรู้จักวางแผนการได้ตามจุดประสงค์กับงานที่ตนทำอยู่ องค์ประกอบที่ส่งเสริมการเพิ่มพูนความงอกงามทางด้านสติปัญญามีดังนี้ แรงจูงใจ สิ่งเร้าและการได้ลงมือปฏิบัติ

ประเด็นที่ 2 จากสมมติฐานการวิจัยที่ว่าค่าเฉลี่ยของการป้องกันตนเองจากการจมน้ำ ก่อน และหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลของการวิจัยพบว่าการป้องกันตนเองจากการจมน้ำของกลุ่มตัวอย่างหลังได้รับการจัดกิจกรรมพลศึกษาตามหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดมีค่าคะแนนการป้องกันตนเองจากการจมน้ำสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นด้านความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำ แสดงว่าการจัดกิจกรรมพลศึกษาตามหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดทำให้การป้องกันตนเองจากการจมน้ำสูงขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ยกเว้นด้านความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำ

ซึ่งสอดคล้องกับ อภิรติ ศรีสยาม (2555) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาสันติภาพที่เน้นการคิดวิเคราะห์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาตามแนวสันติวิธีสำหรับระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนรายวิชาสันติภาพได้คะแนนความสามารถในการแก้ปัญหาสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

หลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดเป็นหลักสูตรสำหรับเด็กอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไปหรือบุคคลที่ไม่เคยเรียนหลักสูตรนี้มาก่อน โดยใช้หลักสูตรที่มีอยู่ของสมาคมเพื่อช่วยชีวิตทางน้ำเป็นพื้นฐาน โดยมีจุดมุ่งหมายของหลักสูตรคือ เมื่อเรียนจบหลักสูตรผู้เรียนจะมีทักษะในการเอาชีวิตรอดในน้ำ มีความรู้เรื่องความปลอดภัยทางน้ำ มีทักษะในการช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำ และมีความสามัคคีและมีน้ำใจนักกีฬา หลักสูตรใช้ระยะเวลาในการเรียนทั้งหมด 15 ครั้ง ครั้งละ 50-60 นาที โดยแบ่งเป็นการเรียน 14 ครั้ง และครั้งที่ 15 เป็นการวัดผล

การเรียนการสอน การเรียนประกอบไปด้วยครูผู้สอน 1 คนต่อนักเรียน 9-10 คน (หลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดและคู่มือการสอน, 2552)

ในการพัฒนาการป้องกันตนเองจากการจมน้ำ เป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลาในการพัฒนาเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ยั่งยืนเพราะอาจขึ้นอยู่กับหลายๆ ปัจจัย เช่น ปัจจัยด้านบุคคล ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมเชิงกายภาพ และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมเชิงสังคม แต่จากการวิจัยครั้งนี้ก็แสดงให้เห็นแล้วว่าหากมีการขึ้นน้ำที่ถูกทางก็สามารถที่จะพัฒนาได้ หลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดเป็นหลักสูตรที่จะมีส่วนช่วยในการพัฒนาการป้องกันตนเองจากการจมน้ำเพราะเป็นหลักสูตรขั้นพื้นฐานที่ควรเรียนก่อนการเรียนว่ายน้ำในหลักสูตรทั่วไป ซึ่งแตกต่างจากหลักสูตรว่ายน้ำทั่วไปที่จะเน้นการสอนว่ายน้ำท่าสวายหรือการว่ายน้ำให้ได้ระยะทางไกลๆ โดยจะเน้นให้ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำ ทักษะการเอาชีวิตรอดในน้ำ และวิธีการช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางน้ำที่ถูกต้อง โดยเป็นหลักสูตรสำหรับเด็กอายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไปหรือบุคคลที่ไม่เคยเรียนหลักสูตรนี้มาก่อน โดยใช้หลักสูตรของสมาคมช่วยชีวิตทางน้ำเป็นพื้นฐาน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย
 - 1.1 หลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดเป็นหลักสูตรควรจะถูกบรรจุอยู่ในหลักสูตรสถานศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการเอาชีวิตรอดและพื้นฐานการว่ายน้ำ ก่อนการเรียนว่ายน้ำทั่วไป
 - 1.2 การจัดการเรียนรู้พลศึกษาในทุกระดับ ควรมีกิจกรรมและรูปแบบต่างๆ ที่เข้ากับสถานที่หรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ นำมาประยุกต์ใช้เป็นกิจกรรมการออกกำลังกายเพื่อให้ผู้เรียนมีความสนใจมากขึ้น
 - 1.3 ในการทำกิจกรรมพลศึกษาตามหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดควรให้ความระมัดระวังเรื่องความปลอดภัยมาเป็นสิ่งสำคัญ ผู้วิจัยคอยเน้นย้ำเรื่องความปลอดภัยตลอดการทำกิจกรรม
 - 1.4 ควรมีการจัดอบรมครู เรื่องหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดมาใช้ในการเรียนการสอนพลศึกษา เพื่อให้การจัดการเรียนรู้พลศึกษาเกิดประสิทธิภาพและมีความน่าสนใจมากขึ้น
2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป
 - 2.1 การทำวิจัยครั้งต่อไปควรทำวิจัยควรทำวิจัยเกี่ยวกับ การพัฒนาหลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดสำหรับการป้องกันตนเองจากการจมน้ำของนักเรียนในระดับอื่นๆ
 - 2.2 ควรมีการปรับปรุงแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยทางน้ำให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละวัย
 - 2.3 ควรทำการศึกษาวิจัยหลักสูตรว่ายน้ำของทุกประเทศโดยเฉพาะประเทศที่เป็นเกาะติดทะเล ที่นอกเหนือจากการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อพัฒนาการป้องกันตนเองจากการจมน้ำต่อไป

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กลุ่มประชาสัมพันธ์และข่าว สำนักงานเลขาธิการกรม กรมควบคุมโรค. (2556). กรมควบคุมโรค เผยผลสำรวจ ปี 56 เด็กไทยอายุ 5 - 14 ปี กว่า 8 ล้านคน ว่ายน้ำเป็นเพียง 2 ล้านคน สามารถว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดได้เพียง 367,704 คน. สืบค้นจาก

<http://www.ddc.moph.go.th/pnews/showimgdetil.php?id=773>

ASTVผู้จัดการรายวัน. (2553). 'น้ำพราดชีวิต' จมน้ำ...ครองสถิติสูงสุดการตายของเด็กไทย. สืบค้นจาก

<http://www.manager.co.th/Daily/ViewNews.aspx?NewsID=9530000007483>

มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม. (2551). หลักสูตรการเรียนการสอนว่ายน้ำ.

ศูนย์กีฬาประชาชนเวศน์. (2551). หลักสูตรการว่ายน้ำ.

สมาคมผู้ฝึกสอนว่ายน้ำแห่งประเทศไทย. (2551) หลักสูตรประกาศนียบัตรอบรมครูสอนว่ายน้ำระดับพื้นฐาน.

สำนักโรคไม่ติดต่อ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. (2552). สถานการณ์การตกน้ำ จมน้ำ ของเด็กในประเทศไทย (Situation Analysis of Child Drowning Surveillance in Thailand). กรุงเทพฯ.

สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก

สำนักโรคไม่ติดต่อ กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข. (2552). *หลักสูตรว่ายน้ำเพื่อเอาชีวิตรอดและคู่มือการสอน (Survival Swimming Curriculum and Handbook)*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ. สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.

อนงค์ลักษณ์ เจริญมาก. (2551). ธรรมชาติและพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละช่วงชั้น. สืบค้นจาก

http://www.car.chula.ac.th/readerweb/web/reference_format.html

อภิรดี ศรีสยาม. (2555). การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาสันติภาพที่เน้นการคิดวิเคราะห์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการแก้ปัญหาตามแนวสันติวิธีสำหรับระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา*, 7(1), 2286-2297. สืบค้นจาก

<http://www.edu.chula.ac.th/ojed/doc/V71/v71d0167.pdf>

อภิวัฒน์ จั่วลำหิน. (2554). การจัดการเรียนรู้พลศึกษาโดยใช้กิจกรรมกีฬาฟุตบอลตามแนวคิดพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์กเพื่อพัฒนาความมีน้ำใจนักกีฬาของนักเรียนประถมศึกษา. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา*, 6(1), 2415-2429. สืบค้นจาก

<http://www.edu.chula.ac.th/ojed/doc/V62/v62d0019.pdf>

ภาษาอังกฤษ

World Health Organization. The global burden of disease: 2004 update. Retrieved from

http://www.who.int/healthinfo/global_burden_disease/2004_report_update/en/index.html.